

[Sundhedsministeren]

Rigshospitalet spurgte – nu må man så ikke hænge mig op på de præcise tidspunkter, for jeg har ikke papirerne med – engang i 1985, om man måtte begynde at foretage sådanne forsøg på dyr. Det havde man gjort tidligere, og man agtede at starte igen. Da fik man at vide fra Indenrigsministeriet, det var før Sundhedsministeriet blev dannet, at det skulle man ikke bruge offentlige ressourcer på. Ikke desto mindre beslutter Rigshospitalet alligevel at starte sådanne forsøg.

Når jeg så bliver spurgt fra Sundhedsudvalgets side om, hvem der har besluttet at iværksætte forsøg på dette område, viser det sig, at man i realiteten på Rigshospitalet har fået at vide, at det skulle man ikke bruge offentlige midler på, og det har man så gjort alligevel.

Så er jeg nødt til, når jeg skal svare Sundhedsudvalget, at give den fulde sandhed, at henholde mig til, at man faktisk har fået at vide på Rigshospitalet, at det skulle man ikke gøre. Derefter er jeg nødt til at sige til Rigshospitalet: Ved I hvad, jeg synes faktisk, I skulle tage at rette jer efter den besked, I fik dengang, og som der ikke er nogen argumentation for at ændre.

Det, der er tale om, er altså, at jeg har bedt Rigshospitalet om at rette sig efter den besked, man fik allerede i 1985. Jeg gad nok vide, hvad fru Pia Kjærsgaard ville have sagt, hvis jeg havde accepteret det og lukket øjnene for, at man ikke havde rettet sig efter en besked, man fik i 1985. Jeg vil da tro, at med den holdning, fru Pia Kjærsgaard har i andre sager, ville hun kritisere mig for, at jeg bare lukkede øjnene for den situation. Det ville da have været en rimelig kritik, og det har jeg altså heller ikke gjort.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Efter dette korte samråd skal jeg prøve lige så kort at præcisere endnu en gang, hvordan regeringens holdning i denne sag er.

Man vil huske, at i februar meddelte vi, at vi ikke mente, at tidspunktet var inde til nu at fremsætte et konkret lovforslag vedrørende hjernedød, transplantation og obduktion. Vi havde forberedelser på vej, det er rigtigt, som hr. Torben Lund siger, men de forhandlinger og de overvejelser, vi gjorde os, førte til, at vi ikke mente, at tidspunktet var inde til et konkret forslag under henvisning til den omfattende debat, der foregik om disse vanskelige, tunge medicinske og etiske problemer. Vi konsta-

terede, at der er stærkt delte meninger både i befolkningen og blandt Folketingets medlemmer, og det var tydeligt, at debatten endnu ikke var afklaret.

Det var grunden til, at vi ikke fremsatte et forslag på det tidspunkt, fordi vi mente, at en nyordning ikke skulle forceres igennem i en sag, hvor holdningerne måtte have tid til at modnes. Vi sagde også, at vi ville følge debatten nøje. Det er det, vi har gjort, og det er det, vi stadig gør. Det er det, vi også gør i dag. Jeg synes i og for sig, at debatten her har været nyttig i så henseende og også været med til at give et fingerpeg om, dels at der er meget at debattere og stærkt delte meninger, dels også, som jeg sagde i mit første indlæg, at vi nu føler, at der er behov for, at vi når frem til en afklaring af disse vigtige spørgsmål. Der er stadig brug for, at debatten får lov til at udfolde sig, men vi mener, at vi nu skal fremsætte et forslag i begyndelsen af næste folketingssamling.

Jeg kan naturligvis ikke tage fru Pia Kjærsgaards mistro fra hende. Jeg kan kun sige, at det er regeringens opfattelse. Så vil jeg håbe, at vi til efteråret kan konstatere, at mistroen var uberegtiget. Den må jeg leve med så længe, men det er ikke første gang i forhold til Fremskridtspartiet.

Tingene må oplyses bedre, det er det ene, som lå bagved, og nu mener vi altså også, at tidspunktet er inde til det, og jeg kan også forstå, at der er et flertal i Tinget her, som er enig med os i, at det rigtige tidspunkt er at fremsætte et forslag, når vi når frem til næste samling.

En anden ting, som jeg skal gøre en kort bemærkning om, er fru Pia Kjærsgaards spørgsmål om, om det ikke er nok at lovgive om et supplerende dødsriterium. Det mener jeg ikke det er. Jeg mener, at man også må lovgive om retsgrundlaget for transplantationer. Der er en forskel eller udvikling, når man går over til den type transplantationer, som der åbnes mulighed for, når dødsriteriet bliver det supplerende dødsriterium.

De transplantationer, man gennemfører i øjeblikket, er ikke transplantationer af livsnødvendige organer, og det gør, at der må fastsættes regler for transplantation, det vil sige udtagning af livsvigtige organer, de organer, som man kun har ét af, hjerte, lunger, som der jo først og fremmest er tale om, og lever. Der må også gives regler for, hvilke bestemmelser der